

Caixers

Text > TEIA BASTONS

Il·lustració > MARC VICENS

Sovint fem accions tan habituals i d'una manera tan mecànica que donem per fet que estan a l'abast de tothom. I resulta que no. Acabava de treure diners d'un caixer automàtic, com hem fet gairebé tots moltes vegades, i en marxar, la persona que s'esperava fent cua em va demanar ajuda. Recordo que em va explicar que no hi veia gaire i que, a més a més, no se'n sortia amb «aquell aparell». I en aquell moment no vaig dubtar ni un moment i la vaig ajudar. Em va donar el seu número secret i em va demanar que fes la resta per poder treure diners. I aquí es va acabar tot, i bé. D'això fa molts i molts anys. Era quan encara hi havia oficines bancàries gairebé a cada cantonada, quan encara n'obrien en comptes de tancar-ne i quan molts joves encara frisaven per treballar en un banc o una caixa. Ara, molts anys després i veient com els pobles i ciutats han quedat buits d'oficines bancàries, sovint penso en aquella senyora. Penso que ara tindria molts més problemes per treure diners a través d'un caixer. En primer lloc, en tindria perquè gairebé han desaparegut. Són habituals els missatges del banc per avisar que la teva oficina i, per tant, també el caixer, s'ha traslladat a una altra adreça. Fan servir l'eufemisme *trasllat* quan en realitat volen dir que han tancat l'oficina. I, en segon lloc, aquella senyora tindria problemes per treure diners del caixer perquè ara també patiria el problema afegit de trobar algú que la volgués ajudar. Quan em va passar aquesta anècdota, fa uns anys, vaig pensar que havia fet una bona obra, gairebé. Ho explicava amb un cert orgull fins que una persona del meu entorn em va fer veure que allò podria haver acabat malament. Que un parent de la senyora o ves a saber qui m'hauria pogut buscar les pessigolles perquè sabia el número secret d'aquella persona. I com que amb el temps ens tornem més malfiats i egoistes, ara potser m'ho pensaria dues vegades. Segurament això també els passaria a més persones. Com s'ho farà, doncs, aquesta gent que pateix el que ara s'ha batejat amb el nom d'*exclusió financera*? Són persones que no fan servir Internet per accedir al banc i que l'únic lloc on se senten segures és a l'oficina bancària. Davant d'una persona, no d'una màquina. I no necessàriament són persones grans. Al nostre voltant hi ha molts altres col·lectius que ara han d'afegir l'exclusió bancària a altres exclusions que ja pateixen, com la social i l'econòmica. Escoltava per la ràdio que hi ha gent gran

que ha de demanar a veïns seus si els poden treure diners al caixer del poble del costat, amb tot el que això implica: primer, confiança, i després, risc a l'hora de donar unes dades que se suposa que haurien de ser el secret més ben guardat.

Fa un any explicava en aquest mateix espai que les comarques gironines havien perdut més de la meitat d'oficines bancàries. El procés continua i cada vegada hi ha més municipis que no en tenen cap. I això no fa cara que es pugui solucionar repartint quatre caixers per quatre poblacions per tranquil·litzar la consciència.

